

ZUMBA Kunhegyesen

A Zumba latin-amerikai ritmusokra épül, a tánc és az aerobic ötvözet. A Zumba egy csodálatos, szórakoztató, örömteli tánc, az élet tánca! Lüktető, magával ragadó. A Zumba a könnyen lekövethető és egyszerű mozdulatokat összekapcsolja a vérpezsdítő latin táncritmusokkal. Nem kell koreográfiákat előre betanulnod, izgulnod, hogy sikerült-e megjegyezned. A szakképzett zumba oktató, Kovács Ibolya (Bibus) mozdulatait kell követned és az sem probléma, ha elvéted a lépést.

Alényeg, élvezd a mozgást!

Mindegy, hogy jól vagy rosszul lépsz, magával ragad a zene ritmusa. Kikapcsolódsz, és úgy érzed minden órán egy buliban vagy! A Zumbaóra után nem csak a boldogság hormonokat kapja a szervezeted megérdemelten, hanem megtanulod a

bachata, merengue, cumbia, cha-cha-cha, flamenco, hastánc, tango, samba, stb. alap-lépéseit. Semmilyen elő-képzés nem szükséges, ha két bal láb as vagy, nincs ritmusérzéked és soha nem táncoltál, akkor itt a helyed. Észre sem veszed, ahogyan megszabadulsz a gátlásaidtól, félelmeidről

és nem csak megerősödik a tested, felépülnek az izma-id, de több fajta tánc alap-lépéseit sajátítod el játszva, szórakozva. Hozz magaddal Könnyű, kényelmes sportruházatot, kényelmes sportcipőt. Folyadékot. Törülközőt, mert itt megizzadsz! A Zumba felfrissíti az agyad, a tested és újjászületsz!

Találkozunk a Művelődési Központ kistermében minden kedden 18 órától!

Téged is várunk!

Kunhegyesi Zumbások

ZENE

... egy kis budapesti (Varázsfuvola)

Régi álmom, hogy Mozart magasztos eszméket közvetítő Varázsfuvoláját élőben hallhassam (és láthassam), mert valljuk be, mikor az opera dallamaival találkozunk, elbizonytalanodunk, Mozarttal vagy az Istennel társalgunk éppen? Nos, az álmom nemrégiben megvalósult, s helyszíne a Thália Színház lett.

A nemesnek ígérkező várva várt esemény kezdetén a szokásos feszült áhítat idejét kicsit megnyújtotta, hogy a zenekari árokban nem minden muzsikusknak égett a saját, kottatartóra biggyesztett lámpácskája. A technikuskokat maga a már kint ácsorgó, és tetre kész karmester figyelmeztette a hiányosságra – de hát ne is játssza meg magát, hogy ő csak éteri dolgokkal tud foglalkozni –, akik aztán röpket 5 perc alatt áramot küldtek az izzószalakba. Lassacskán egyfajta otthoni komfortérzés járt át, bár az is igaz, az áhítatom kezdett közben párologni.

A népes gyülekezet ezalatt egyre erősödő morajjal követte az eseményeket, és igen, az ügyeletes forradalmár, mert mindig van ilyen, mezzoforte beszólásokkal igyekezett magára terelni a figyelmet, amit a közönség a szórakoztatói szolgáltatás kiegészítésének vett, és lelkes nevetéssel, némi tapssal köszönte meg a buzgóságot.

De egyszer csak mégis elkezdődött a Nyitány, a maga ékes témáival és harmóniafűzésével; kicsit fakón, kicsit szürkén, kicsit sehogy se (ezt a szokatlan expozíciónak, vagy akár a rossz akusztikának betudva), de azért Mozart zenéjét kímélve, mert az ugyebár nem olyan könnyen verhető agyon. Lassacskán beleszoktam a hangzásba, amikor az énekesek röppentek a színre. A mai válságos világtól idegen, vagyis szép, gazdagon mintázott, kifejező kosztümökre nem számítottam, de a koszosan, klott-gatyában, bakancsban beviharzó, ordibáló Tamino képe mégiscsak szíven ütött. Ezen nem segített az sem, hogy a rögvest őt követő Három udvarhölgy ápolói köpenyben érkezett. Nyilván nem is rajtam akartak segíteni, hanem inkább Taminon. Ő ugyanis egy zuhanyzótaláncban összetekert slagba bonyolódott, és igyekezett attól kifejezett lelkesedéssel

megszabadulni, hasztalan. Az érkező ápolókommandó látható célja azonban az volt, hogy a slag – ami eddig a szövegek könyv szerinti kígyót volt hivatott megjeleníteni, kevésbé átütő sikerrel –, szóval hogy a slag legyen slag, és azt használva megtisztítsák Taminot a keserves, ámde ismeretlen úton rátapadt piszoktól. Tamino, jelen szerepe szerint legalább annyira irtóztott a tisztító víztől, mint addig a kígyó-slagtól. Az ápoló nénik azonban nemhogy nem irtóztak Taminótól, hanem, miközben rángatták a ruháit lefelé, egyre egyértelműbben szembesültek Tamino férfiúi adottságaival, s hogy ők ezt nagyra becsülik, annak egyre egyértelműbb jeleit adták, korántsem tartózkodva például a párzó mozdulatoktól sem. A későbbiek során, amikor Tamino választott párjára lelt (s mint tudjuk, nem az ápolónők egyikében, hanem Paminában), és semmi nem állta útját annak, hogy szerelmük végre realizálódjon akár testi-ségben is, akkor egy pornófilm-rendezőt is erősen motiváló szexjelenetet rendeztek egy kiérdemesült vaságyon.

Az opera további „színrevitelével” nem szórakoztatnám a kedves olvasót, mert a „kosztümök”, az '50-es évek vállatócella „díszlete”, az előadás felfogása, hangvétele mit sem változott a záróakkordig, de el kell mondanom, hogy a mozartischikanederi mondanivaló úgy lett fenébe billentve, hogy cserében nem kaptunk se humort, se összekacsintást, se átvitt tartalmakat (mert ugye Mozart igyekezett szabaddkőművesi eszméket elrejtetni művében), elvették viszont a katarzist. El kell ismerni azonban, hogy az énekesek a sok ugrabugra és hörgés ellenére rendületlenül és meglepően szépen énekeltek, talán Sarastrot kivéve. Igazán sajnáltam őket, hogy ekkora tehetségek ennek a kétes produkciónak részesei, amiben ráadásul lelkesedniük javasolt, amennyiben fontosnak tartják megtartani megkapott szerepüket.

Az opera rendezője a projekt végére is tartogatott egy hidegzuhannyal felérő meglepetést. A finálé tapsözönében az egyik szereplő oldalra kiment, majd magával a véletlenül éppen ott bókászó rendezővel tért vissza, akin széles mosoly, és